

XIII

N-am mai avut timp de vorbit. Fetele ne-au văzut, au venit la noi, și au apărut alte figuri dintre cunoștințele comune, ba chiar și câte cineva de la mine de la hotel. Acum, că ne știau la bar, Febo, Nene și tipul acela cu numele de Pegi, care jucau și pierdeau cu insolență, apăreau de mai multe ori ca să bea pahar după pahar. Pînă la urmă Nene și băiețandrul acela de Pegi, pe jumătate beți, s-au luat la harță în așa hal încît bătrînul pictor și Momina au intervenit ca să putem pleca:

— Venim și noi, a spus Momina.

În timpul acesta eu mă preumblam prin săli și lumea îngrămădită pe lîngă mesele de joc mă enerva; pe pereți erau tablouri imense, peisaje și femei goale, de parcă ai fi zis că scopul jucătorilor era să stea bine și să întrețină femei goale în blănuri. Ceea ce te scoate din sărite e că trebuie să recunoști că totul se reduce tocmai la asta și că jucătorii au dreptate. Dreptate au cu toții, chiar și cei care trăiesc aici, chiar și bătrînele decăzute, cărora li se scurg ochii după mizele altora. Cel puțin la joc nu mai e nici o diferență – nobili sau oameni de jos, tîrfe, borfași, imbecili sau șmecheri, toți vor același lucru. La un moment, disperată, Nene s-a prăbușit într-un fotoliu strigînd:

— Duceți-mă de aici, duceți-mă!...

Atunci am pornit-o spre mașini și i-am luat cu noi și pe ceilalți. Nene, care abia atunci și-a dat seama de

prezența Rosettei, a început s-o strige, dorind s-o sărute. Binevoitoare, Rosetta a făcut-o să renunțe la acest capriciu, aprinzându-i țigara prin geamul mașinii.

Au plecat. Trebuia să plecăm și noi, dar, privindu-ne, ne-a venit să rîdem.

— Hai să cinăm la Ivrea, a spus Momina, ridicîndu-se. Pe urmă ne întoarcem la Montalto.

Am intrat iarăși prin săli să mai aruncăm o ultimă privire. Momina a spus că vrea să-și scoată banii de pe escapadă, acum cînd acele pieze rele plecaseră.

— Stai lîngă mine, i-a spus Rosettei, tu aduci noroc, ești ca funia spînzuratului.

S-au așezat la o masă, grave. Eu ședeam și priveam. În scurt timp Momina a pierdut zece mii de lire.

— Încearcă tu, i-a spus Rosettei.

Rosetta a pierdut și ea alte cinci mii.

— Să mergem la bar, a zis Momina.

„Gata, mi-am zis eu, acum să te ții.“

— Ascultați, le-am spus luîndu-mi cafeaua, vă invit eu la cină, numai încetați odată!

— Mai împrumută-mi o mie de lire, mi-a cerut Momina.

— Să mergem, a spus Rosetta, n-are nici un rost.

Am dat mia de lire și am pierdut-o și pe aceasta. În timp ce Momina bătea cîmpii la garderobă despre ghinionul ei, și ne îmbrăcam blănurile, ne-a ieșit înainte, pe neașteptate, încăpățînatul acela de Febo.

— Unde merg frumoasele doamne? a rînjit el.

Nu plecase. Nimeni nu se gîndise la el. Stătuse în sală în timp ce jucasem și noi.

— Ei, poftim, a spus Momina, dumneavoastră sînteți de vină. Plecați numaidecît!

Ne-am urcat în schimb în mașină, înghesuiți, toți patru. Nu era ușor să te descotorosești de el, cu atît mai mult cu cît glumea înveninat despre ghinionul comun și spunea:

— Îmi datorați o compensație. Noaptea aceasta s-o petrecem împreună.

Febo era ca la el acasă și la Ivrea și ne-a dus într-un local al lui, de căruțași.

— Drăguț, a spus Momina intrînd. Am trecut într-un fel de separeu unde se afla o teracotă uriașă înroșită de foc, și cîrciumarul, un vlăjgan cu păr prin urechi și un șorț cît toate zilele, s-a apropiat respectuos de noi ca să ne ia hainele.

— Vă rog, a spus Febo.

O priveam pe Rosetta care-și scotea haina ei de leopard.

— Toate blănurile dumneavoastră nu fac cît părul acestui om, a flecărit Febo.

— În privința asta nici inginerul nostru nu duce lipsă, a spus Momina.

— Nu sînt singur, i-a întors-o el. Ce spuneți de Loris, care nici nu se mai vede de-atîta păr? Cum de n-a venit și el?

Momina s-a întors spre Rosetta:

— Într-o vreme Loris îți plăcea. Era atît de amuzant!

— Pentru mine, a spus Febo, părul e mare lucru. Căci, ia spuneți-mi, ce s-ar face Loris dacă n-ar avea decît viciul? Ar fi trebuit de mult să se lase de meserie. Dar așa poate să continue nepedepsit...

— Nu e amuzant, a spus Rosetta, cu jumătate de gură. Nu e amuzant și nu e generos. Într-o vreme erați prieteni.

— Să-i dăm să bea, să-i dăm să bea! a strigat Febo. Pe urmă Rosetta o să ne povestească de pe vremea cînd toți erau buni prieteni între ei...

Am mîncat cum se mănîncă în asemenea locuri și am băut la fel de vîrtos. Cîrciumarul ne recomanda misterioase vinuri vechi de prin părțile acelea; își făcea cu ochiul cu Febo; după fiecare fel de mîncare ne întreba dacă fusese pe gustul nostru. Pîna la urmă Rosetta a prins viață și glumea, nu s-a mai vorbit despre Loris. Am glumit în schimb pe socoteala vilegiaturiștilor noștri care la ora aceea mîncau hrană rece și conserve în cabana proiectată de Febo, și Febo a spus cu gura plină:

— Cel puțin se află într-un loc ales.

— Dacă ar fi și Morelli cu noi, a spus Momina. Lucrurile astea îi plac.

— Cine-i Morelli? a întrebat Rosetta.

— E un domn mai în vîrstă, bun prieten cu Clelia, a spus Momina cu voioșie. Dar ce mai vorbești, îl cunoști și tu...

— Vasăzică așa stau lucrurile, a strigat Febo. Cei mai simpatici tipi nu se află de față. Mulțumiți-vă deci cu ce aveți.

S-a făcut ora de închidere și cârciumarul, nemai-isprăvind cu zîmbetele, ne-a dat afară.

A fost fericită ideea să-l lăsăm pe Febo să plătească. Voiam să fac eu treaba asta, dar Momina mi-a spus:

— Nici pomeneală. Și așa ne costă o groază de bani tipul ăsta.

Am dus-o pe Rosetta la Montalto. Mama ei încă nu se culcase și o aștepta. Ne-a primit înlăcrimată și, în timp ce Febo, din mașină, mă tot trăgea în spate, afară Momina parlamenta și-a făcut-o pe bătrînă să promită că a doua zi aveau să se întoarcă la Torino. Am salutat-o pe Rosetta, care mi-a întins mîna prin portieră și mi-a aruncat o privire sfioasă, recunoscătoare. Am pornit-o iar.

— De ce, a întrebat Febo, întinzîndu-și capul peste umerii noștri, de ce nu ne-au invitat să dormim la vilă?

— Prea multe femei pentru un singur bărbat, a răspuns Momina.

— Zgîrcioabele! a mîrîit el. Cel puțin să ne oprim la Ivrea. Cunoscut un hotel...

Nu mă așteptam, dar Momina a acceptat.

— Mîine ne întoarcem la Montalto, mi-a spus. Dacă mergeam la cabană ședeam afară, nu?

Cînd a fost vorba despre camere, Febo a spus:

— Păcat că nu ne dă una pentru toți trei.

Momina a adăugat:

— Pentru mine și Clelia ne dau una.

Dar abia ne scosese răm blănurile și ne spălaserăm pe mîini (Momina purta mereu în geantă cremă și

parfum), că se și deschisese ușa și Febo intrase cu o tavă cu lichior.

— Doamnele sînt servite, a spus el. Oferta casei.

— Pune-o acolo, i-a răspuns Momina. Noapte bună.

N-a fost cu puțință să-l gonim. După puțin timp Momina s-a așezat pe pat, eu m-am întors pe partea cealaltă și m-am înfășurat în pleduri. Așezat lângă Momina, Febo pălăvrăgea. Pălăvrăgeau despre femei, despre niște localuri din Torino. Au vorbit despre toate cîte le treceau prin cap, cu o libertate care era ciudată între doi oameni care își mai spuneau încă dumnea-voastră și care cu o zi înainte nici nu se cunoșteau. Rîzînd zgomotos, Febo se și răsturnase de două-trei ori pe pat, și pînă la urmă a rămas acolo. Și Momina s-a întins lângă el. Am ațipit, resemnată, în cîteva rînduri, și, trezindu-mă mereu tresărind, îi găseam tot așa, întinși, șopocăind. Apoi am băgat de seamă că se înveliseră amîndoi cu același pled. La un moment dat, la o neașteptată zvîcnire a lui Febo, i-am tras un picior care a fost amortizat de pleduri. Atunci m-am ridicat pe marginea patului și am început să fumez. Momina alergase la baie, Febo, ciufulit, mi-a întins un pahar din ce mai rămăsese pe fundul sticlei.

S-a repezit peste mine ca un diavol și a smuls pledurile. S-a agitat un pic și s-a potolit repede. Momina încă nu se întorsese cînd Febo se și ridicase și sta lângă pat zbîrlit ca un cîine și-și aranja părul.

— Acum o să ne lași să dormim? am bombănit eu.